

UITVAARTVERENING DE LAATSTE EER

NIEUWSBRIEF

Zomer 2024

“Ik ben niet van de goedkope troost”

Op 4 juni sprak rouw- en verliesbegeleider Jan-Willem Korpelshoek op de Algemene Ledenvergadering van De Laatste Eer. Zijn verhaal over verlies maakte veel vragen los over rouw en hoe je iemand die verdriet heeft, het beste kunt steunen.

Je hoort vaak dat rouwen heel persoonlijk is. Een uniek proces, dat je alleen zelf kunt vormgeven en waarvoor je de route dus ook helemaal zelf moet ontdekken.

“Onzin”, zegt Jan-Willem.

“Natuurlijk is de relatie met wie je verloren hebt voor iedereen anders. Die relatie was uniek, en daarmee de impact van het verlies ook. Maar de rouwtaken die je te doen hebt na een verlies, zijn voor vrijwel iedereen vergelijkbaar.”

Jan-Willem heeft het over vier rouwtaken, waarbij het overigens niet zo is dat je pas verder kunt met de volgende rouwtaak als je de vorige hebt afgerond. Hij vertelt:

“De eerste taak is het accepteren van het verlies. Het duurt gewoon even voor je kunt bevatten dat iemand er niet meer is. Daarom is het ook zo belangrijk dat kinderen die dat willen een overleden naaste mogen zien in de kist. Dat helpt bij deze rouwtaak.”

De tweede rouwtaak is het ervaren van het gemis en het verdriet. “Dat vinden we allemaal ongemakkelijk. Wat we moeten leren is het verdriet van een ander te verduren. Als professional is dat makkelijker, omdat je dan je eigen ongemak kunt ‘parkeren’. Maar alsnog is het

een intensief proces, waarbij je iemand helpt echt door de rouw heen te gaan. Ik ben dus niet van de goedkope troost.”

De derde en vierde rouwtaak liggen in elkaars verlengde: leren aanpassen aan de nieuwe situatie en opnieuw leren houden van het leven. “Vooral bij ingrijpend verlies kan professionele ondersteuning helpend zijn. Mensen denken soms dat mijn vak vooral bestaat uit ellendige verhalen. Maar meestal zijn het juist mooie en liefdevolle verhalen vol herinneringen. Het zou zo goed zijn als we die met elkaar zouden kunnen delen. Want hoewel verlies verwijdering kan geven, kan het mensen ook verbinden.”

DORPSGENOTEN

Ieder jaar verzorgt De Laatste Eer meer dan 100 uitvaarten. Vaak zijn dat dorpsgenoten wiens verhaal we denken te kennen. Of toch niet helemaal?

In deze rubriek gaan we in gesprek met de nabestaanden van bekende en minder bekende dorpsgenoten wiens uitvaart we mochten verzorgen.

*Ook uw verhaal delen?
Bel of mail ons!*

In memoriam: 'Mooie Miep' van Egmond-Guijt

Alle kinderen die op de Beatrixschool zaten, kenden haar. Zeker als je in plan De Hoek woonde, kwam je op weg naar huis onvermijdelijk langs haar winkeltje. Op de hoek van de De Ruyterstraat en de Kanaalstraat was daar de kleine kruidenierszaak van Van Egmond. Ook Janneke Huiberts kwam hier als kind regelmatig: "Dan ging ik met mijn buurmeisje mee het hondje uitlaten en kregen we daarna een lekker snoepje; ik woonde er recht tegenover."

Janneke vertelt: "Mevrouw van Egmond was een geboren en getogen Katwijkse. Haar vader had een binnenvaartschip. Als ze haar man ontmoet beginnen ze eerst een soort van franchise kruidenierszaak in Katwijk aan de Rijn, tot ze de kans krijgen het winkeltje in de Kanaalstraat over te nemen. Helemaal eigen baas! Je kon daar 24/7 terecht. Mensen die

's avonds geen suiker meer hadden om in hun koffie te doen, waren altijd welkom om nog even langs te gaan. Mevrouw kende alle prijzen uit haar hoofd, ze was tot het laatst heel kien." Uiteindelijk verkopen ze de winkel als ze de pensioengerechtigde leeftijd bereiken.

Rond die tijd raakt Janneke weer betrokken bij het leven van mevrouw Van Egmond: "Ik werkte toen bij de Rabobank. Mevrouw sprak me op straat aan of ik wilde helpen met wat financiële zaken, toen dat voor haar man lastig werd. Aanvankelijk was het contact heel oppervlakkig: als ik tien minuten had geholpen met iets invullen kon ze gerust zeggen: "Zo, nu zijn je kinderen wel lang genoeg alleen geweest!" - dan kon ik gaan. Zo kabbelde het een aantal jaren voort."

Sandra met haar vader

Tot meneer Van Egmond komt te overlijden. Mevrouw had weinig familie en zij noch haar broer en zussen hadden kinderen. "Ze waren helemaal op elkaar aangewezen en hadden verder met niet zoveel mensen contact. Toch was ik verbaasd toen ze op een avond opbelde en zei: "Mijn man is overleden, kun je komen?" In de jaren daarna werd ons contact veel intensiever. Samen met kennissen en burens vormden we een team van vijf mantelzorgers, waarvan ik de "coördinator" werd. Er moesten immers boodschappen worden gedaan, ziekenhuizen worden bezocht, klusjes rondom huis gedaan. Het zorgen werd steeds meer; de laatste jaren van haar leven kwam ik er bijna dagelijks."

Mevrouw van Egmond was een bekende verschijning voor veel Rijsburgers. Janneke: "Ze hield van mooie dingen. Goede

manieren, welbespraaktheid en mooie kleren. Sommige mensen noemden haar 'mooie Miep', omdat ze er altijd uitzag om door een ringetje te halen. Zeker als ze naar de kerk ging, was ze 'pakkie deftig'. Haar zolder stond vol met rekken kleding, we vonden na haar overlijden heel veel kledingstukken, allemaal zelf gemaakt en keurig gesorteerd." En niet alleen de kleding was netjes. "Ook de straat zag ze graag netjes. Tot op hoge leeftijd ruimde ze zwerfvuil op, daar is ze nog door de gemeente voor onderscheiden."

De gezondheid van mevrouw van Egmond gaat steeds verder achteruit. Van zwerfvuil opruimen is geen sprake meer. Janneke: "Fijn was dat ze met uitvaartleider Jantine van De Laatste Eer kort voor haar overlijden al haar wensen heeft kunnen bespreken. Dat was voor ons als mantelzorgers heel fijn en zo kon alles precies naar de wensen van mevrouw Van

Egmond worden geregeld. Zo werden er dragers ingezet die bij de uitvaart de kist op de schouder namen. Dat vonden we heel indrukwekkend."

Tot aan haar dood in november '23 ondersteunt Janneke met het team mantelzorgers mevrouw Van Egmond. Een enorme tijdsinvestering, toch wel uitzonderlijk voor iemand die geen familie van je is. "Ik voelde me heel verantwoordelijk en het was zeker een offer. Maar we hadden het ook niet willen missen. Mevrouw van Egmond was ontzettend dankbaar en sprak dat ook heel regelmatig uit. Ze kocht elke week een pakje frou-frou voor mijn man omdat ik eens gezegd had dat hij die koekjes lekker vond. Zo gaf ze daar vorm aan. We hebben niet zo lang geleden nog het laatste pakje opgegeten."

De toekomst van De Laatste Eer

De tijden veranderen. Werden Rijsburgers vroeger bij hun trouwen vanzelfsprekend lid van de Oranjevereniging, Genootschap Oud-Rijsburg en De Laatste Eer, is dat nu al lang niet meer zo. Voor verenigingen, zelfs de voetbal of de korfbal, is het steeds lastiger om leden aan zich te binden. Ook De Laatste Eer heeft hiermee te maken. Vanzelfsprekend rijst dan de vraag: hoe ziet de toekomst van de vereniging eruit?

Het bestuur heeft zich die vraag de afgelopen maanden ook gesteld. En die vraag ook toegelicht en besproken met alle medewerkers van De Laatste Eer. Hebben we als vereniging nog bestaansrecht en voorzien we nog in een behoefte in Rijsburg? Wat het bestuur betreft is het antwoord daarop volmondig 'ja'.

Toch ontslaat ons dat niet van de plicht kritisch te kijken naar onze dienstverlening en de vorm waarin we die aanbieden. Daarbij speelt ook de vergrijzing een rol, die niet alleen in Rijsburg, maar ook in het ledenbestand van De Laatste Eer te zien is. De komende jaren kunnen we in Rijsburg een groeiend aantal uitvaarten verwachten. Als wij geen 'nee' willen verkopen aan de nabestaanden van onze leden en andere dorpsgenoten,

zullen we ons hierop moeten voorbereiden. Dat betekent dat we de organisatie zo moeten inrichten dat we per jaar meer uitvaarten kunnen verzorgen. Dat vraagt iets van het bestuur, het team, het pand en de werkwijze.

Daarbij zien we ook kansen. We zijn ons ervan bewust dat ons pand De Laatste Eer een unieke positie in de regio geeft. De meeste zelfstandige uitvaartleiders in de regio hebben geen beschikking over familiekamers, laat staan zo'n prachtige aula met volop technische mogelijkheden. Vorig jaar verhuurden we onze aula ongeveer 30 keer aan andere uitvaartorganisaties. Door de eerdergenoemde vergrijzing zal ook het gebruik van de aula en familiekamers verder gaan toenemen. Dit zal een positieve

uitwerking hebben op onze financiële armslag. Het bestuur gaat zeer zorgvuldig kijken naar de financiële mogelijkheden die dat biedt. Medewerkers en bestuur zijn enthousiast over dit plan en ook op de Algemene Ledenvergadering werd dit positief ontvangen.

Het komende jaar zoeken we als bestuur naar mogelijkheden om deze plannen concreet te maken. Wat daarbij niet gaat veranderen is de rechtsvorm van De Laatste Eer: we zijn een vereniging en willen dat ook blijven, omdat we geloven in het solidariteitsbeginsel waarmee we zijn opgericht. Betaalbare uitvaarten moeten mogelijk blijven in Rijsburg, daar blijven we nadrukkelijk achter staan. Heeft u hier vragen over, neem dan contact op met voorzitter Wout van Egmond via uitvaart@delaatsteer.nu

